

**ความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะด้านจิตพิสัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม
ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้**

Relationship between affective characteristics and students' academic achievement
at Islamic privates school in the three southern border provinces of Thailand.

เกษตรชัย และหิ้ม

ศษ.ม. (การวัดผลและวิจัยทางการศึกษา),

อาจารย์ประจำสาขาวิชาการสอนอิสลามศึกษา คณะศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์

หัวหน้าสำนักส่งเสริมการวิจัยและเขียนตำรา วิทยาลัยอิสลามยะลา

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้คือ 1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะด้านจิตพิสัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ 2. เพื่อศึกษารูปแบบที่เหมาะสมที่สุดในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ปีการศึกษา 2547 จำนวน 720 คน และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรม เอ็กซ-สเทต เพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ สัมประสิทธิ์สหพันธ์พหุคูณและสร้างสมการแบบจำลองการถดถอยที่เหมาะสมที่สุด

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อการเรียน เจตคติต่อครู นิสัยในการเรียน ความวิตกกังวล ความเชื่อมั่นในตนเอง ความมีวินัยในตนเอง การปรับตัว อารมณ์ และความรับผิดชอบมีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001\

2. สมการที่เหมาะสมที่สุดในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีทั้งหมด 8 ตัว คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_1) เจตคติต่อการเรียน (X_2) นิสัยในการเรียน (X_4) ความวิตกกังวล (X_5) การมีวินัยในตนเอง (X_7) การปรับตัว (X_8) อารมณ์ (X_9) และความรับผิดชอบ (X_{10}) และนำมาเขียนสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ดังนี้

$$\hat{Y}_Y = 0.1119X_1 + 0.1124X_2 + 0.0690X_4 + 0.1207X_5 + 0.1658X_7 + 0.0845X_8 - 0.0177X_9 + 0.0219X_{10} - 0.2148$$

คำสำคัญ : ความสัมพันธ์ คุณลักษณะด้านจิตพิสัย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม จังหวัดชายแดนภาคใต้

Abstract

The objectives of this research are 1. to study the relationship between affective characteristics and students' academic achievement at Islamic private schools in the three southern border provinces and 2. to study the best model for predicting the students' academic achievement at Islamic private schools in the three southern border provinces.

The samples of this study consisted of 720 students of Mathayomsuksa 6 at Islamic private schools in the three southern border provinces of Thailand in the academic year 2004. The EcStat computer program was utilized for analyzing correlation coefficients, multiple correlation coefficients and constructing a best fits regression model.

The results of this research were as follows :

1. The achievement motivation, study attitudes, teacher attitudes, study habit, anxiety, self confidence, self discipline, adjustment, imotion, and responsibility held possitive statistical significant relations at 0.001 level.

2. The best fit equation for predicting the academic achievement had 8 variables. They were achievement motivation (X_1), study attitudes (X_2), study habit (X_4), anxiety (X_5), self discipline (X_7), adjustment (X_8), imotion (X_9) , and responsibility (X_{10}). And the regression equation for academic achievement prediction was quantitatively depicted, thus :

$$\hat{Y}_Y = 0.1119X_1 + 0.1124X_2 + 0.0690X_4 + 0.1207X_5 + 0.1658X_7 + 0.0845X_8 - 0.0177X_9 + 0.0219X_{10} - 0.2148$$

Key words : Relationship, affective characteristics, academic achievement, Islamic Privates School, the three southern border provinces

บทนำ

การศึกษามุ่งพัฒนาคนให้มีความสมดุลทั้งปัญญา จิตใจ และสังคม ทั้งในระดับความคิด ค่านิยม และพฤติกรรม โดยเน้นกระบวนการเรียนรู้และขัดเกลาเชิงสังคม พัฒนาคนให้มีวินัยในตนเอง มีความรับผิดชอบทั้งต่อตนเอง ครอบครัว และสังคม เคารพและรักษากฎเกณฑ์ของสังคมและให้ยึดมั่นในคุณธรรมและจริยธรรมตามแนวศาสนาที่แต่ละคนนับถือ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, มปป. : 24-25)

จากอดีตจนถึงปัจจุบันการจัดกระบวนการเรียนการสอนยังไม่เอื้ออำนวยต่อการที่จะพัฒนาคนให้มีคุณลักษณะ “มองกว้าง คิดไกล ใฝ่ดี” นอกจากนี้การศึกษายังมีอิทธิพลต่อการเลือกเรียน การพัฒนาความรู้ความสามารถ และทักษะของผู้เรียน ก่อให้เกิดความไม่เสมอภาค ไม่เป็นธรรมในระบบการศึกษา และมีผลกระทบต่อคุณภาพการศึกษาโดยส่วนรวม การพัฒนาปรับปรุงระบบการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผลให้มีประสิทธิภาพเป็นสิ่งจำเป็นเร่งด่วน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, มปป. : 67)

เนื่องจากคุณภาพของผู้เรียนเป็นเป้าหมายสำคัญของการจัดการศึกษาทุกระดับทุกประเภท ดังนั้นจึงต้องมีการประเมินคุณภาพเพื่อให้ทราบว่าการจัดการศึกษาบรรลุเป้าหมายที่สำคัญหรือไม่ ถ้ายังไม่บรรลุจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการเร่งรัดพัฒนาคุณภาพการศึกษา แนวทางหนึ่งที่ช่วยในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กมล สุดประเสริฐ (2520 : 32-35) กล่าวว่า การประเมินคุณภาพทางการศึกษานั้นอาจประเมินได้จากผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน และบลูม (Bloom, 1976) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นตัวแปรหนึ่งที่บ่งชี้คุณภาพของนักเรียน ทำให้นักการศึกษาให้ความสนใจผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพื่อ

หาทางปรับปรุงแก้ไข ให้เกิดสภาพที่เอื้ออำนวยต่อสัมฤทธิ์ผลของนักเรียนอย่างดีที่สุด (ปราณี จ่านองเจริญ, 2534 : 1)

อนาสตาซี (Anastasi, 1965: 187) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบด้านสติปัญญาและด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา บลูม (Bloom, 1976 : 167-169) พบว่า องค์ประกอบด้านสติปัญญาที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมี 3 ตัวแปร คือ 1) ตัวแปรด้านพุทธิพิสัย ได้แก่ ความถนัดและพื้นฐานความรู้เดิมของนักเรียน 2) ตัวแปรด้านจิตพิสัย ได้แก่ ความสนใจและเจตคติต่อวิชาเรียน การยอมรับความสามารถ และบุคลิกภาพ 3) คุณภาพการสอน ได้แก่ การได้รับคำแนะนำ การให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การเสริมแรง การแก้ไขข้อผิดพลาด และการรู้ผลสะท้อนกลับ คลอสเมียร์ (Klausmeir, 1961 : 27-33) กล่าวว่า การศึกษาส่วนตัวของนักเรียนมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับโคลแมน (Coleman, 1966 : 6) พบว่า พื้นฐานของนักเรียนเป็นตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คาน (Khan, 1969 : 216-221) พบว่าองค์ประกอบด้านจิตพิสัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างน้อย 3 ประการ ได้แก่ เจตคติต่อครู ความสนใจใฝ่เรียน การนิยัยทางการเรียน ความวิตกกังวล และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามเป็นโรงเรียนที่มีพัฒนาการที่ยาวนานมาพร้อม ๆ กับการก่อตั้งชุมชนมุสลิม ทั้งนี้เนื่องจากการให้ความสำคัญของการศึกษาในศาสนาอิสลาม จึงเป็นผลให้เกิดสถาบันการศึกษาของชุมชนมุสลิมขึ้น โดยเริ่มต้นเรียกว่า “ปอเนาะ” และในปัจจุบันรัฐได้กำหนดให้ปอเนาะมีสถานภาพเป็นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม เพื่อพัฒนาการศึกษาของประชาชนและ

สร้างความมั่นคงของประเทศ ถึงแม้สถานภาพหลายประการจะเปลี่ยนแปลงไป แต่ก็ยังคงเอกลักษณ์บางอย่างไว้ ทำให้การจัดการเรียนการสอนมีความแตกต่างจากโรงเรียนทั่วไป วินิจ สังขรัตน์ (2544 : 44-45) กล่าวว่า ปอเนาะในอดีตมีการจัดการเรียนการสอนเพื่อสืบทอดคำสอนของศาสนาเป็นหลัก ซึ่งไม่มีหลักสูตรที่แน่นอน ไม่มีตารางเรียนที่แน่นอน ไม่มีการวัดผล ไม่มีชั้นเรียน อุปกรณ์ที่ใช้สอนมีเพียงหนังสือเรียนซึ่งเป็นภาษามลายูหรือภาษาอาหรับ แต่หลังจากที่รัฐได้ให้ปอเนาะเปลี่ยนสภาพเป็นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามแล้วทำให้รูปแบบการสอนมีระบบและมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยรัฐจะช่วยเหลือทางวิชาการ และด้านการเงิน

จากสภาพและปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยคิดว่ามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะด้านจิตพิสัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อศึกษาว่าคุณลักษณะด้านใดบ้างที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และด้านใดบ้างที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะด้านจิตพิสัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

2. เพื่อศึกษารูปแบบที่เหมาะสมที่สุดในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

สมมติฐานของการศึกษา

1. คุณลักษณะด้านจิตพิสัยมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียน

เอกชนสอนศาสนาอิสลามในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

2. คุณลักษณะด้านจิตพิสัยสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

ขอบเขตของการศึกษา

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ศึกษาเฉพาะคุณลักษณะด้านจิตพิสัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

2. ขอบเขตด้านตัวแปร

2.1 ตัวแปรอิสระ หรือตัวพยากรณ์ มี 10 ตัวแปร คือ

- 1) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
- 2) เจตคติต่อการเรียน
- 3) เจตคติต่อครู
- 4) นิสัยในการเรียน
- 5) ความวิตกกังวล
- 6) ความเชื่อมั่นในตนเอง
- 7) ความมีวินัยในตนเอง
- 8) การปรับตัว
- 9) อารมณ์
- 10) ความรับผิดชอบ

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นิยามศัพท์ปฏิบัติการ

1. คุณลักษณะด้านจิตพิสัย หมายถึง คุณลักษณะของนักเรียนที่เกิดจากความรู้สึกนึกคิด จิตใจ และอารมณ์ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนเกรดเฉลี่ยสะสม 5 ภาคการศึกษาแรกของนักเรียน

3. สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ หมายถึง จังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส

วิธีดำเนินการศึกษา

1. กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ปีการศึกษา 2547 จำนวน 720 คน ซึ่งสุ่มแบบหลายขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 กำหนดขนาดโรงเรียน โดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Sampling) แบ่งออกเป็น 3 ชั้น คือ

- 1) โรงเรียนขนาดใหญ่ (นักเรียน 3,000 คน ขึ้นไป)
- 2) โรงเรียนขนาดกลาง (นักเรียน 1,000-3,000 คน)
- 3) โรงเรียนขนาดเล็ก (นักเรียน ต่ำกว่า 1,000 คน)

ขั้นที่ 2 เลือกโรงเรียนขนาดละ 2 โรงเรียนในแต่ละจังหวัด โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ได้ 18 โรงเรียน

ขั้นที่ 3 การเลือกกลุ่มตัวอย่างขั้นสุดท้าย โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ซึ่งกำหนดกลุ่มตัวอย่างดังนี้

- 1) โรงเรียนขนาดใหญ่ ใช้กลุ่มตัวอย่าง 50 คน
- 2) โรงเรียนขนาดกลางใช้กลุ่มตัวอย่าง 40 คน
- 3) โรงเรียนขนาดเล็ก ใช้กลุ่มตัวอย่าง 30 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ได้แก่แบบสอบถาม ซึ่งมีทั้งหมด 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

ตอนที่ 2 คุณลักษณะด้านจิตพิสัย

3. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

การสร้างและพัฒนาแบบสอบถาม มีขั้นตอนดังนี้

- 1) ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้อง
- 2) กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะเป็นพฤติกรรมที่วัดได้
- 3) สร้างข้อคำถามให้ครอบคลุมพฤติกรรมที่ต้องการวัด โดยดัดแปลงและปรับปรุงมาจากแบบสอบถามจากนักวิจัยอื่น ๆ

4) นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง 2 ครั้ง ๆ ละ 40 คน ดังนี้

4.1) ครั้งที่ 1 หาค่าอำนาจจำแนก โดยการหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนแต่ละข้อกับคะแนนรวมทั้งหมดลบคะแนนข้อนั้น (Corrected Item-total Correlation) คัดเลือกเฉพาะข้อที่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทางบวกที่มีนัยสำคัญทางสถิติ เพราะเป็นข้อความที่วัดในเรื่องเดียวกันกับเครื่องมือทั้งฉบับ ผลที่ได้มีค่าอยู่ระหว่าง 0.4122-0.9699

4.2) ครั้งที่ 2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยวิธีวัดความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) โดยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach) ปรากฏว่าแบบสอบถามทั้งฉบับมีค่าเท่ากับ 0.8739

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ให้นักวิจัยผู้ช่วยเก็บข้อมูล (เป็นนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิต สาขาวิชาการสอนอิสลามศึกษา) ซึ่งเป็นครูที่สอนอยู่ในโรงเรียนที่จะเก็บข้อมูล โดยมีการอบรมนักวิจัยผู้ช่วย เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับเทคนิควิธีการและให้เข้าใจถึงรายละเอียดของแบบสอบถามให้ตรงกัน

5. เกณฑ์การให้ค่าคะแนนของแบบสอบถาม

มีการกำหนดน้ำหนักความคิดเห็นในแต่ละข้อความทั้งหมดออกเป็น 7 ระดับ และให้ค่าคะแนนดังนี้

- 1) ข้อความที่มีลักษณะเชิงนิมิต คือ
 - ถ้าเลือกเห็นด้วยอย่างยิ่งที่สุดให้ 7 คะแนน
 - ถ้าเลือกเห็นด้วยอย่างยิ่งให้ 6 คะแนน
 - ถ้าเลือกเห็นด้วยให้ 5 คะแนน
 - ถ้าเลือกไม่แน่ใจให้ 4 คะแนน
 - ถ้าเลือกไม่เห็นด้วยให้ 3 คะแนน
 - ถ้าเลือกไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งให้ 2 คะแนน
 - ถ้าเลือกไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งที่สุดให้ 1 คะแนน
- 2) ข้อความที่มีลักษณะเชิงนิเสธ คือ
 - ถ้าเลือกเห็นด้วยอย่างยิ่งที่สุดให้ 1 คะแนน
 - ถ้าเลือกเห็นด้วยอย่างยิ่งให้ 2 คะแนน
 - ถ้าเลือกเห็นด้วยให้ 3 คะแนน
 - ถ้าเลือกไม่แน่ใจให้ 4 คะแนน
 - ถ้าเลือกไม่เห็นด้วยให้ 5 คะแนน
 - ถ้าเลือกไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งให้ 6 คะแนน
 - ถ้าเลือกไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งที่สุดให้ 7 คะแนน

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
1.00-1.74	ระดับต่ำที่สุด
1.75-3.24	ระดับต่ำ
3.25-4.74	ระดับปานกลาง
4.75-6.24	ระดับสูง
6.25-7.00	ระดับสูงที่สุด

สรุปผลการวิจัย

1. จากการศึกษาคุณลักษณะด้านจิตพิสัยของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่า นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อการเรียน การมีวินัยใน

โดยใช้โปรแกรม เอกซ์-สแตต (EcStat) มีลำดับขั้นการวิเคราะห์ดังนี้

- 1) หาความสัมพันธ์โดยวิธีหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ระหว่างตัวแปรอิสระที่มีข้อมูลอยู่ในมาตราช่วง (Interval Scale) ขึ้นไปกับตัวแปรตาม และนำค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่คำนวณได้มาทดสอบนัยสำคัญโดยการทดสอบค่าที (t-test)
- 2) สร้างสมการถดถอยพหุคูณที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวพยากรณ์กับตัวแปรเกณฑ์ และนำค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณที่คำนวณได้มาทดสอบนัยสำคัญ

7. เกณฑ์ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ย

ตารางที่ 1 เกณฑ์แปลความหมายค่าเฉลี่ยที่ประยุกต์จากแนวคิดของครอนบาค (Cronbach, 1990 : 126)

ตนเอง และความรับผิดชอบอยู่ในระดับสูงและนักเรียนมีเจตคติต่อครู นิสัยในการเรียน ความวิตกกังวล ความเชื่อมั่นในตนเอง การปรับตัวและอารมณ์อยู่ในระดับปานกลางดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยของคุณลักษณะด้านจิตพิสัย (ตัวพยากรณ์)

ตัวพยากรณ์	Mean	StDev	Min	Max
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	5.660	0.996	3.500	7.000
เจตคติต่อการเรียน	5.323	0.955	3.500	6.920
เจตคติต่อครู	4.508	0.765	3.000	5.830
นิสัยในการเรียน	4.267	1.284	1.830	6.580
ความวิตกกังวล	4.215	0.466	3.290	5.210
ความเชื่อมั่นในตนเอง	4.059	1.107	2.100	6.600
การมีวินัยในตนเอง	4.853	0.701	3.360	6.360
การปรับตัว	4.465	0.621	3.400	5.670
อารมณ์	4.432	0.444	3.570	5.710
ความรับผิดชอบ	5.356	0.795	4.000	6.670

และนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดย มีคะแนนต่ำสุด 1.840 และสูงสุด 3.990 ดังตารางที่ 3
เฉลี่ย 3.041

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

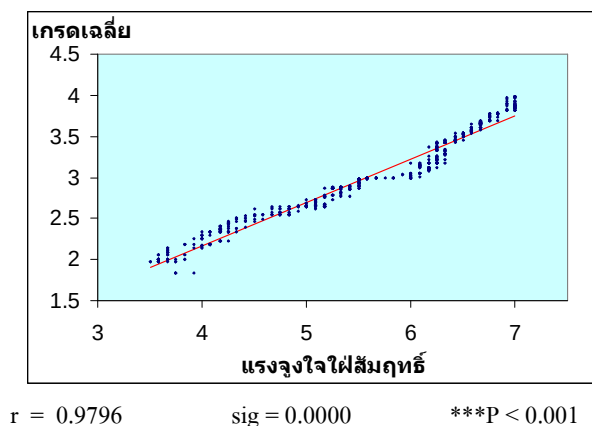
ตัวแปรตาม	Mean	StDev	Min	Max
เกรดเฉลี่ย	3.041	0.535	1.840	3.990

2. จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง คุณลักษณะด้านจิตพิสัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปรากฏผลดังนี้

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_1) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมี

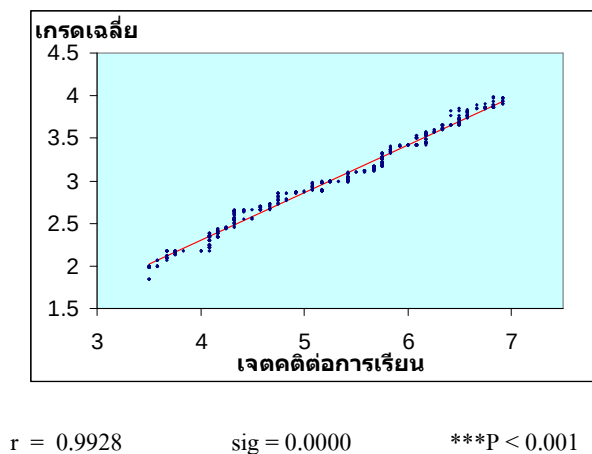
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.9796 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

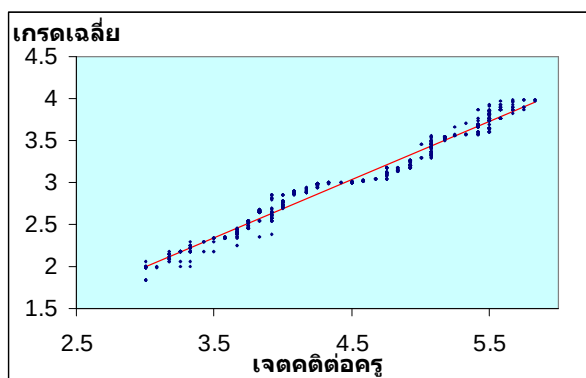
เจตคติต่อการเรียน (X_2) มีความสัมพันธ์ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.9928 ซึ่งเป็นไปทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 โดยมีค่าตามสมมติฐาน ดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เจตคติต่อครู (X_3) มีความสัมพันธ์ทางบวก สถิติที่ระดับ 0.001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางเท่ากับ 0.9874 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ดังภาพที่ 3

ภาพที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อครูกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

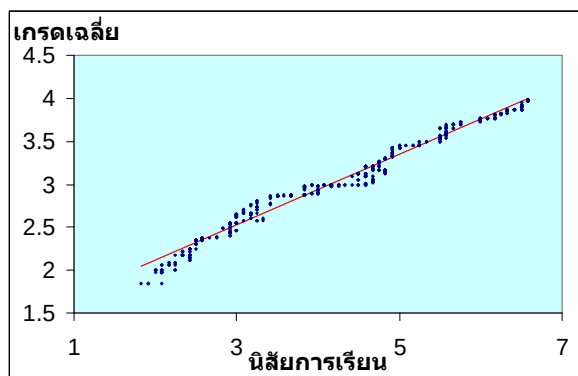
$r = 0.9874$

$\text{sig} = 0.0000$

$***P < 0.001$

นิสัยในการเรียน (X_4) มีความสัมพันธ์ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.9878 ซึ่งเป็นไป
ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมี ตามสมมติฐาน ดังภาพที่ 4
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 โดยมีค่า

ภาพที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

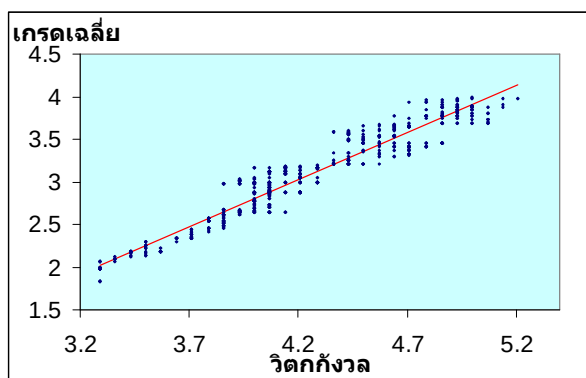
$r = 0.9878$

$\text{sig} = 0.0000$

$***P < 0.001$

ความวิตกกังวล (X_5) มีความสัมพันธ์ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.9645 ซึ่งเป็นไป
ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมี ตามสมมติฐาน ดังภาพที่ 5
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 โดยมีค่า

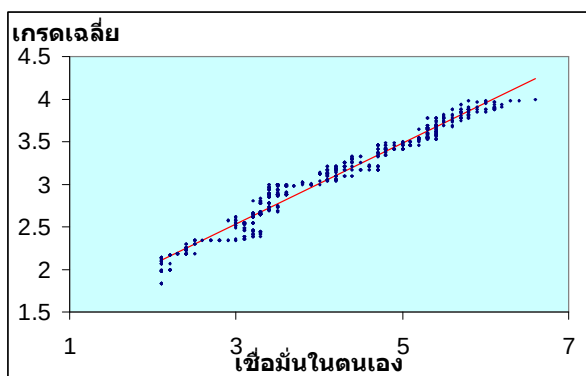
ภาพที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

$r = 0.9645$ $\text{sig} = 0.0000$ $***P < 0.001$

ความเชื่อมั่นในตนเอง (X_6) มีความสัมพันธ์ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.9812 ซึ่งเป็นไป
ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมี ตามสมมติฐาน ดังภาพที่ 6
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 โดยมีค่า

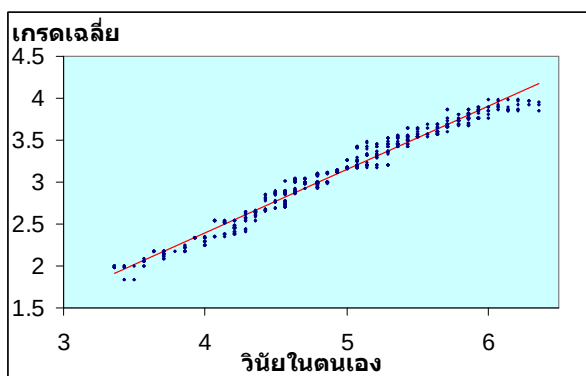
ภาพที่ 6 ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อมั่นในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

$r = 0.9812$ $\text{sig} = 0.0000$ $***P < 0.001$

การมีวินัยในตนเอง (X_7) มีความสัมพันธ์ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.9875 ซึ่งเป็นไป
ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมี ตามสมมติฐาน ดังภาพที่ 7
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 โดยมีค่า

ภาพที่ 7 ความสัมพันธ์ระหว่างการมีวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

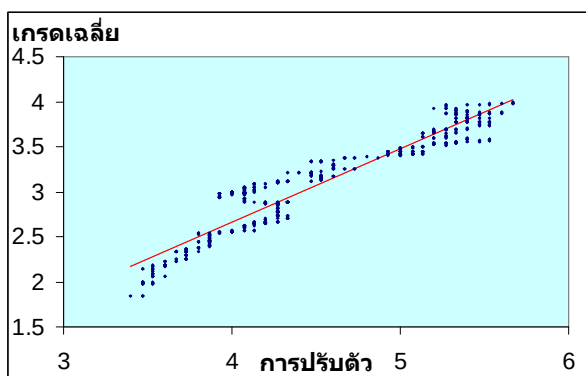
$r = 0.9875$

$\text{sig} = 0.0000$

$***P < 0.001$

การปรับตัว (X_8) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ ระดับ 0.001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.9487 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ดังภาพที่ 8

ภาพที่ 8 ความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

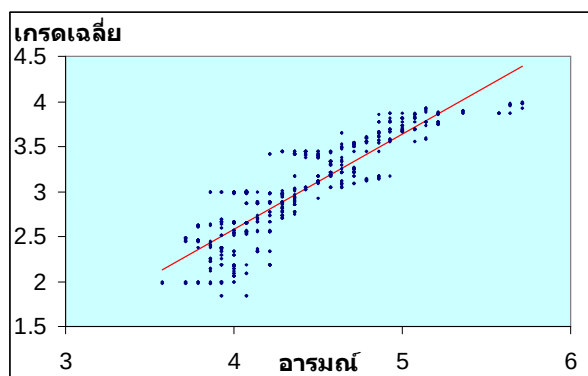
$r = 0.9487$

$\text{sig} = 0.0000$

$***P < 0.001$

อารมณ์ (X_9) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ ระดับ 0.001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.8802 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ดังภาพที่ 9

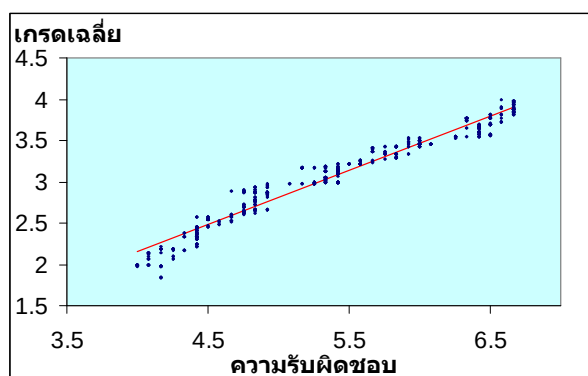
ภาพที่ 9 ความสัมพันธ์ระหว่างอารมณ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

$r = 0.8802$ $\text{sig} = 0.0000$ $***P < 0.001$

ความรับผิดชอบ (X_{10}) มีความสัมพันธ์ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.9775 ซึ่งเป็นไป
ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมี ตามสมมติฐาน ดังภาพที่ 10
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 โดยมีค่า

ภาพที่ 10 ความสัมพันธ์ระหว่างความรับผิดชอบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

$r = 0.9775$ $\text{sig} = 0.0000$ $***P < 0.001$

3. จากการศึกษารูปแบบที่เหมาะสมที่สุดใน ตัว ซึ่งตัวแปรทั้ง 8 ตัวสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์
การพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในสามจังหวัด 0.001 ประสิทธิภาพของการพยากรณ์มีค่าร้อยละ
ชายแดนภาคใต้ ผลปรากฏว่า ได้ตัวพยากรณ์มา 8 99.54 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ความแปรปรวนสมการพยากรณ์ที่เหมาะสมที่สุด

Source	df	SS	MS	F	Sig
Regression	8	204.481	25.560	19195.935	0.000
Residual	711	0.947	0.001	***	
Total	719	205.428			

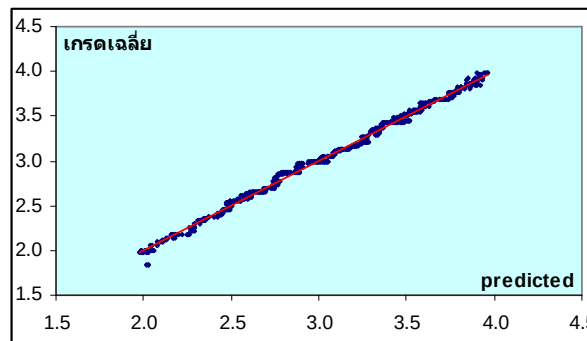
$$R^2 = 0.9954 \quad SE_{est} = 0.0365 \quad ***P < 0.001$$

เมื่อทดสอบนัยสำคัญของสัมประสิทธิ์การถดถอยทุกค่าโดยควบคุมให้ตัวพยากรณ์อื่น ๆ คงที่แล้ว พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_1) เจตคติต่อการเรียน (X_2) นิสัยในการเรียน (X_4) ความวิตกกังวล (X_5) การมีวินัยในตนเอง (X_7) และการปรับตัว (X_8) มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และระดับ 0.001 ความรับผิดชอบ (X_{10}) มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และอารมณ์ (X_9) มีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังตารางที่ 5 และภาพที่ 11

ตารางที่ 5 ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของสมการพยากรณ์ที่เหมาะสมที่สุด

ตัวพยากรณ์	coeff	St.Er.	t-ratio	Sig t
constant	-0.2148	0.041	-5.300***	0.000
แรงจูงใจ (X_1)	0.1119	0.008	14.949***	0.000
เจตคติการเรียน				
(X_2)	0.1124	0.014	8.240***	0.000
นิสัยการเรียน (X_4)	0.0690	0.009	7.877***	0.000
วิตกกังวล(X_5)	0.1207	0.011	10.767***	0.000
วินัยในตนเอง(X_7)	0.1658	0.012	14.468***	0.000
การปรับตัว(X_8)	0.0845	0.008	10.123***	0.000
อารมณ์(X_9)	-0.0177	0.007	-2.381*	0.018
รับผิดชอบ(X_{10})	0.0219	0.009	2.318*	0.021

ตารางที่ 11 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวพยากรณ์ที่เหมาะสมที่สุดกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

และเมื่อนำตัวแปรทั้ง 8 ตัวมาเขียนสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ดังนี้

$$\hat{Y}_Y = 0.1119X_1 + 0.1124X_2 + 0.0690X_4 + 0.1207X_5 + 0.1658X_7 + 0.0845X_8 - 0.0177X_9 + 0.0219X_{10} - 0.2148$$

อภิปรายผลการวิจัย

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามได้ จากผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวผลักดันให้บุคคลแต่ละคนมีบทบาทแตกต่างกัน ซึ่งมักพบเสมอว่าแรงจูงใจมีบทบาทสำคัญต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ นักเรียนที่ตั้งใจเรียนสูงมักประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ มีพฤติกรรมเป็นที่พึงปรารถนาตามมาตรฐานของสังคม นักเรียนที่ขาดความสนใจหรือไม่ตั้งใจเรียนก็绝不会ถึงเป้าหมาย พฤติกรรมที่ตามมาหลังก็จะเป็นปัญหา แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นความปรารถนาที่จะกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี พยายามเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ รู้สึกมีความสุขสบายเมื่อประสบความสำเร็จ มีความพยายามที่จะทำให้สัมฤทธิ์ผลได้มาตรฐานดีเยี่ยมกว่าคนอื่น ๆ นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงนั้นจะเป็นคนที่มีความ

ปรารถนาแรงกล้าที่จะรับภาระหรือความรับผิดชอบในการปฏิบัติงาน ไม่ชอบเกียจคร้าน เป็นคนที่ตั้งใจเป้าหมายไว้สูงกว่าปกติและชอบเสี่ยงกับเป้าหมายนั้น และเป็นคนที่มีความต้องการอย่างแรงกล้าที่จะให้ผู้อื่นประเมินหรือบอกสิ่งที่เขาทำ ดังที่เฟื่อนพันธุ์ โกกนก (2514 : 2) กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นตัวผลักดันให้บุคคลแต่ละคนมีบทบาทต่าง ๆ กันนั้น กิลฟอร์ด (Guilford, 1959) กล่าวถึง ลักษณะของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่าประกอบด้วย ความทะเยอทะยาน ความเพียรพยายาม และความอดทนเต็มใจที่จะลำบาก และจิราภรณ์ ตั้งกิตติภรณ์ (2532 : 106) กล่าวว่า คนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะเป็นคนที่กล้าเสี่ยง ขยันขันแข็ง ความคาดหวังสูง รับผิดชอบในตนเอง ต้องการทราบผลการตัดสินใจของตนและคาดการณ์ล่วงหน้า ซึ่งสอดคล้องจากผลการวิจัยของรุ่งลาวัลย์ จันทรัตน (2540 : 85) ศึกษาพบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับดัชนีสะสมเฉพาะวิชาชีพการศึกษาและดัชนีสะสมตลอดหลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

สุชาติ ขุนฤทธิ์เอียด (2544) พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีผลกระทบทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และราย (Rai, 1980 : 117-122) พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ขัดแย้งกับนีบูห์ (Niebuhr, 1995 : 22) ศึกษาพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เจตคติต่อการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามได้ จากผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าเจตคติเป็นแรงกำหนดทิศทางการปฏิบัติที่ต่อเนื่องหรือสิ่งของที่เกี่ยวข้อง การสร้างเจตคติให้กับเด็กนั้นการเรียนช่วยได้มาก เพราะเจตคติของเด็กได้มาจากประสบการณ์ต่าง ๆ และเมื่อสถานการณ์ต่าง ๆ ได้รับความสำเร็จ เจตคติก็น่าจะก่อขึ้นและเป็นผู้รู้สึกของบุคคลจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ และเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งต่าง ๆ ไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่งซึ่งอาจเป็นไปในทางสนับสนุนหรือคัดค้านก็ได้ ดังที่ครูซ (Cruze, 1972 : 187) กล่าวว่าเจตคติเป็นความรู้สึกเอนเอียงทางจิตใจที่มีต่อประสบการณ์ที่คนเราได้รับและเจตคติเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิภาพ สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2534 : 88) กล่าวว่าเจตคติเป็นความรู้สึกนึกคิดของบุคคลในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งจะแสดงออกให้เห็นจากคำพูดหรือพฤติกรรม คนแต่ละคนมีทัศนคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างน้อยแตกต่างกัน และสรชัย พิศาลบุตร (2528 : 150-152) กล่าวว่าเจตคติเกิดจากความรู้ ความคิด ความรู้สึกหรืออารมณ์ และความตั้งใจในการกระทำ จากผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับจิราพร ขุนนะ

(2540) ศึกษาพบว่าเจตคติต่อวิชาเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กานดา พงศ์ทิพย์พนัส (2541) พบว่า เจตคติต่อวิชาที่เรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ชัชชัย ศรียทอง (2541) พบว่าเจตคติต่อการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และโรเจอร์ (Rogers, 1989 : 21) พบว่าเจตคติต่อการเรียนสามารถพยากรณ์สภาพทางการเรียนของนักศึกษา แต่ขัดแย้งกับเกษรชัย และหิม (2542 : 119) ศึกษาพบว่าเจตคติต่อการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยอิสลามศึกษา และมุฮัมมัด อุมูดี (2546) พบว่าเจตคติต่อการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นอิสลามศึกษาปีที่ 10

นิสัยในการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามได้ จากผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่านิสัยในการเรียนที่ดีเป็นกระบวนการที่จะทำการเรียนประสบผลสำเร็จ ซึ่งเป็นเทคนิคและวิธีการที่นำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการศึกษา ช่วยส่งเสริมให้การเรียนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นิสัยในการเรียนเป็นแบบแผนพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้และการฝึกฝน ฉะนั้นจึงเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงและปรับปรุงแก้ไขได้ นิสัยในการเรียนจะเกิดขึ้นและมีพลังมากขึ้น ถ้าพฤติกรรมการเรียนนั้นได้รับความสำเร็จ ความพอใจหรือสามารถแก้ปัญหาได้ การกระทำนั้น ๆ ก็จะได้รับ การกระทำซ้ำอีก จนกลายเป็นนิสัยติดตัวไป ดังที่แมดดอกซ์ (Maddox, 1963 : 46) กล่าวว่านิสัยในการเรียนคือเทคนิคและวิธีการต่าง ๆ ที่นำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ใน

การศึกษา ช่วยส่งเสริมให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งนิสัยในการเรียนเป็นแบบแผนพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้และการฝึกฝน ฉะนั้นจึงเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงและปรับปรุงแก้ไขได้ บราวน์และโฮลท์แมน (Brown & Holtzman, 1967) กล่าวว่า นิสัยในการเรียน หมายถึง แบบแผนพฤติกรรมในเรื่องการเรียนที่ได้รับการฝึกฝนเป็นประจำจนกลายเป็นนิสัย ซึ่งเป็นตัวประกอบหนึ่งที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งนิสัยในการเรียนที่ดีที่สร้างขึ้นในระหว่างที่เรียนจะมีคุณค่าและเป็นประโยชน์ในการช่วยให้ประสบความสำเร็จในการเรียนได้ และอาจเป็นนิสัยในการเรียนในการใช้เวลา โดยเน้นการหลีกเลี่ยง และการตัดเวลา ซึ่งสอดคล้องผลการวิจัยกับมณฑลอาร์ตัน ซูพินิจ (2540 : 87) ศึกษาพบว่านิสัยในการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 อัล เบรค (Al-Braik, 1987) พบว่ายุทธวิธีในการเรียนมีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ และวาร์เคนติน (Warkentin, 1994 : 20) พบว่าพฤติกรรมการเรียนสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ขัดแย้งกับฟาร์เรลล์ (Farrell, 1992 : 37) ศึกษาพบว่ารูปแบบการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามได้ จากผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าความวิตกกังวลเป็นสภาพทางอารมณ์ของบุคคลที่แสดงถึงความไม่สบายใจ ตึงเครียด หรือเกิดความกลัวเมื่อมีสิ่งเร้าให้เกิดความรู้สึก ซึ่งบุคคลสามารถจะแสดงอาการหม่นหมอง เศร้าซึม เคร่งเครียด หงุดหงิด กังวลใจ อันเป็นเหตุให้นักเรียนในโรงเรียน

เอกชนสอนศาสนาอิสลามในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ นำความวิตกกังวลดังกล่าวมาเป็นแรงเสริมทางบวกในการเรียนของตนเอง ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าความวิตกกังวลในที่นี้เป็นแรงขับเป็นแรงจูงใจชนิดหนึ่งที่ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน เพราะจะทำให้บุคคลมีความรู้สึกเกิดการแข่งขันขึ้นภายใต้ความวิตกกังวลในสถานการณ์ และความวิตกกังวลนี้ถือได้ว่าเป็นแรงขับที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ เพิ่มความเร็วและประสิทธิภาพในการทำงาน ผลของความวิตกกังวลอาจจะขัดขวางการเรียนรู้ในระยะแรก ๆ แต่เมื่อผู้เรียนได้คุ้นเคยกับงานที่ทำแล้ว หรือสร้างนิสัยในการเรียนที่ถูกต้องแล้ว ความวิตกกังวลจะช่วยในการเรียนรู้ ดังที่ซูซีฟ อ่อนโคกสูง (2516) กล่าวว่าความวิตกกังวลเป็นสภาพทางอารมณ์ของบุคคลที่แสดงถึงความไม่สบายใจ ตึงเครียด หรือเกิดความกลัวเมื่อมีสิ่งเร้าให้เกิดความรู้สึก หรืออยู่ในสภาพของอารมณ์ดังกล่าว บุคคลสามารถจะแสดงอาการหม่นหมอง เศร้าซึม เคร่งเครียด หงุดหงิด กังวลใจ วัฒนา ศรีสัตย์วาจา (2519 : 7) กล่าวว่า ความวิตกกังวล หมายถึงสภาวะจิตใจที่มีอารมณ์อ่อนไหว ซ้ำซาก หวาดระแวง และกลัว บางครั้งหาสาเหตุได้ บางครั้งหาสาเหตุไม่ได้ ควบคุมตนเองไม่ได้และมีความเคร่งเครียดและจี้ระ เจริญสุขวิมล (2527) กล่าวว่า ความวิตกกังวลเป็นความกลัวชนิดหนึ่ง แต่ความกลัวนี้หาสาเหตุไม่ได้ ผู้ที่มีความกังวลจะมีความรู้สึกไม่สบายใจ คิดมาก ผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้นสอดคล้องกับประคอง จันทรทิพย์ (2531 : 98-99) ศึกษาพบว่าความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดสงขลาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความวิตกกังวลสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และคาพิน (Chapin, 1989 : 229-236) พบว่าความวิตกกังวลมี

ความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แต่ขัดแย้งกับวิภาพร ลาภสมบุญรณานนท์ (2522 : 29) ศึกษาพบว่าความวิตกกังวลสูงจะบั่นทอนประสิทธิภาพของการทำงาน ส่วนบุคคลที่มีความวิตกกังวลต่ำและปานกลางจะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้และการทำงาน และคีลลิง (Keeling 1974 : 15-18) พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ต่ำจะมีคะแนนความวิตกกังวลสูงในทุกประเภท คือ ความวิตกกังวลทั่วไป ความวิตกในการสอบ และความวิตกกังวลในการเรียน

ความมีวินัยในตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามได้ จากผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าวินัยในตนเองเป็นการบังคับควบคุมพฤติกรรมของบุคคล ซึ่งเกิดจากการเรียนรู้หรือยอมรับในคุณค่าอันใดอันหนึ่ง ซึ่งทำให้บุคคลสามารถบังคับพฤติกรรมของตนได้ โดยอาศัยแรงจูงใจที่สัมพันธ์กับอุดมคติ หรือเป็นการควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้เป็นตามความตั้งใจ นอกจากนี้วินัยในตนเองยังเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ทำให้บุคคลประสบความสำเร็จในการทำงานและการเรียน ดังนั้นนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่มีวินัยในตนเองสูงก็จะประสบความสำเร็จในการเรียน ดังที่กู๊ด (Good, 1959) กล่าวว่าวินัยในตนเองคือการบังคับควบคุมพฤติกรรมของบุคคล ซึ่งเป็นการบังคับโดยใช้อำนาจภายในบุคคลที่อันเกิดจากการเรียนรู้หรือยอมรับในคุณค่าอันใดอันหนึ่ง ซึ่งทำให้บุคคลสามารถบังคับพฤติกรรมของตนได้ และอิงลิช แอนด์ อิงลิช (English and English, 1958) กล่าวว่าวินัยในตนเองคือลักษณะการนำตนเองควบคุมหรือบังคับตนเอง โดยอาศัยแรงจูงใจที่สัมพันธ์กับอุดม

คติที่บุคคลสร้างขึ้นสำหรับตนเอง หรือเป็นการควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้เป็นตามความตั้งใจ ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับวิทลา (Whitla, 1969) ศึกษาพบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีนิสัยการเรียนที่ดี ไบรอันท์ (Bryant, 1972) พบว่านักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจภายในตนเองจะมีวินัยแห่งตนมากกว่า ปรับตัวได้ดีกว่า และมีความอดทนมากกว่านักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจภายนอกต่ำ วิวัฒน์ อัสวาณิชย์ (2523) พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีวินัยในตนเองสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และวาสุกรี รัชชกุล (2526) พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์สูงมีวินัยในตนเองค่อนข้างมาก

การปรับตัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามได้ จากผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการปรับตัว เป็นกระบวนการที่มีปฏิกริยาโต้ตอบกับสิ่งแวดล้อมรอบตัว เป็นการปรับตัวเข้ากับปัญหาที่เป็นอยู่ให้เข้ากับสภาพความต้องการ เป็นกระบวนการที่บุคคลพยายามจะผ่อนคลายความเครียด โดยการแสวงหาวิธีทางที่จะตอบสนองความต้องการของตน ไม่ว่าจะเป็นความต้องการทางกายหรือจิตใจ ซึ่งบุคคลจะต้องปรับปรุงพฤติกรรมของตนให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ให้ได้ นอกจากนี้การปรับตัวยังเป็นแรงจูงใจให้คนเราแสดงพลังความสามารถในการจัดการกับสิ่งแวดล้อมให้เกิดผลสัมฤทธิ์ตามที่ปรารถนา ดังนั้นจะเห็นได้ว่านักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่มีลักษณะของการปรับตัวดังกล่าวข้างต้นก็ส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สูงไปด้วย ดังที่เฟลด์แมน (Feldman, 1989) กล่าวว่า การปรับตัวคือกระบวนการที่บุคคลค้นหาวิถีทางที่จะเผชิญหน้ากับความทุกข์หรือความทุกข์ในชีวิตประจำวัน และสุรชัย โกศิยะกุล (2526 : 10) กล่าวว่า การปรับตัวเป็นกระบวนการทางสังคมและจิตวิทยาที่บุคคลปรับสภาพปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นแก่ตนเอง เพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ในสังคมและสิ่งแวดล้อมอย่างมีความสุข ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับประคอง จันทร์กูป (2531 : 98-99) ศึกษาพบว่า การปรับตัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดสงขลาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และการปรับตัวสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเวียสส์ (Weiss, 1996 : 2101) พบว่าการปรับตัวมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ขัดแย้งการศึกษาของเกษตรชัย และหิเม (2542) พบว่าการปรับตัวไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยอิสลามศึกษา และมุฮัมมัด อุมูดี (2546) พบว่าการปรับตัวไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นอิสลามศึกษาปีที่ 10

ข้อเสนอแนะ

1. ควรศึกษาวิจัยเรื่องนี้กับนักเรียนในสังกัดหน่วยงานอื่น เช่น โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานและสำนักงานการศึกษานอกโรงเรียน
2. ควรมีการศึกษาองค์ประกอบด้านอื่น ๆ หรือตัวแปร อื่น ๆ ที่น่าจะเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เช่น องค์ประกอบด้านสังคม องค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ

องค์ประกอบด้านสถานภาพ พื้นฐานความรู้เดิม ความถนัดทางการเรียน เป็นต้น

3. ควรขยายตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ครอบคลุมทุกภาคการศึกษา เพื่อจะได้ทราบว่าตัวแปรใดบ้างที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาคการศึกษานั้น ๆ เพื่อให้ได้ข้อค้นพบที่ชัดเจนและครอบคลุมยิ่งขึ้น

4. ควรมีการศึกษาเรื่องนี้กับนักเรียนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในจังหวัดใกล้เคียง เช่น จังหวัดสงขลา สตูล พัทลุง นครศรีธรรมราช หรือในจังหวัดภาคใต้ตอนบน หรือภาคอื่น ๆ ของประเทศ และในกรุงเทพมหานคร เพื่อนำข้อมูลดังกล่าวมาศึกษาเปรียบเทียบกัน หรือนำมาวิเคราะห์ร่วมกันใหม่อีกครั้ง หรือนำมาสังเคราะห์งานวิจัยแบบเมตาดา (Metta Analysis)

5. ผู้บริหารโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรนำผลการวิจัยที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ไปใช้อย่างเป็นรูปธรรม เพื่อให้เกิดประโยชน์ในการให้ความช่วยเหลือนักเรียนพิจารณาแนวนโยบายของตน หรือนำไปใช้ในด้านอื่น ๆ และที่สำคัญนำไปใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาปรับปรุงการศึกษา

6. ผู้บริหารโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรนำข้อมูลที่ได้มาเป็นแนวทางในการปรับปรุงและส่งเสริมให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และสามารถนำไปใช้ในการแก้ปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้ตรงจุด

บรรณานุกรม

กมล สูดประเสริฐ. 2520. “คุณภาพการศึกษา”, วิทยาทารย์. 72 (ก.ค.-ก.ย. 2520), 32-35.

กานดา พงศทิพย์พนัส. 2541. “ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดปัตตานี”, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

เกษตรชัย และหิเม. 2542. “ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือก องค์ประกอบด้านจิตพิสัย องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยอิสลามศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์”, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

จิราพร ขุนนะ. 2540. “องค์ประกอบที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดสงขลา”, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

จิราภรณ์ ตั้งกิตติภรณ์. 2532. จิตวิทยาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

จีระ เจริญสุขวิมล. 2527. “ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลและคุณธรรมบางประการของนิสิตมหาวิทยาลัย”, วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ชัยชัย ศรียทอง. 2541. “องค์ประกอบที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดสงขลา”, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

ซูชีฟ อ่อนโคกสูง. 2516. “ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัว ความวิตกกังวล ความเชื่อมั่นในตนเองกับคุณธรรมแห่ง

พลเมืองดี”, วิทยานิพนธ์การศึกษา มหาวิทยาลัยวิชาการศึกษา.

ประคอง จันทร์กูบ. 2531. “องค์ประกอบด้านจิตพิสัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดสงขลา”, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

ปราณี จำนงเจริญ. 2534. “การเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตการศึกษา 11 ที่ได้จากการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณและการวิเคราะห์พหุระดับ”, วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เพื่อนพันธุ์ โกนกน. 2514. “ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา”, วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

มณฑารัตน์ ชูพินิจ. 2540. “องค์ประกอบในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช”, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

มุฮัมมัด อูมูดี. 2546. “ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบส่วนตัวและ องค์ประกอบทางบ้านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักศาสนาบัญญัติของนักเรียนชั้นอิสลามศึกษาปีที่ 10 โรงเรียนนุรุดดินอำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส”, ยะลา : วิทยาลัยอิสลามยะลา.

รุ่งลาวัลย์ จันทร์ตนา. 2540. “ความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะของนักศึกษา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คณะ

- ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์”, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- วัฒนา ศรีสัตย์วาจา. 2519. “ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล และคุณธรรมบางประการของนิสิตมหาวิทยาลัย”, ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วาสุกรี รัชกุล. 2526. “ความคิดเห็นของครูและนักเรียนเกี่ยวกับลักษณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์สูง”, วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วินิจ สังขรัตน์. 2544. รวมมติคณะรัฐมนตรีด้านการศึกษา เรื่องโรงเรียนและการศึกษาเล่าเรียนพวกอิสลาม เมืองปัตตานี บัญชีชั้นที่ 2-21 ลำดับที่ 32/21 ตั้งแต่วันที่ 22 มกราคม พ.ศ.2475-14 มีนาคม พ.ศ.2478. กรุงเทพฯ : สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี (สลด.).
- วิภาพร ลาภสมบุญนานนท์. 2522. “การศึกษาเปรียบเทียบผลการให้แรงจูงใจที่มีต่อการทำงานของนักเรียนประถมศึกษาที่มีความกังวลสูงและต่ำ”, ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วิวัฒน์ อัสวานิชย์. 2523. “ความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเองกับความซื่อสัตย์ของเด็กไทย”, ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สรชัย พิศาลบุตร. 2528. เทคนิคการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. มปป. รายงานการประเมินความก้าวหน้าผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาไทยและคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2524. กรุงเทพฯ : สำนักนายกรัฐมนตรี.
- สุชาติ ชุนฤทธิ์เอียด. 2544. “รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสตูล”, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2534. การสร้างมาตรฐานในการวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.
- สุรัช โกศิยะกุล. 2526. “การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการปรับตัวสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดกำแพงเพชร”, ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Al-Braik, Murabak Salom. 1987. “Investigation of the Successful Attributes of English as a Second Language of Saudi Arabian Students Studying in the United States of America”, Dissertation Abstracts International. 47 (May, 1987), 4005-A.
- Anastasi, P. Anne. 1965. Individual Difference. New York : John Wiley & Sons Inc.
- Bloom, Benjamin S. 1976. Human Characteristics and School Learning. New York : Mc Graw-Hill Book Co., Inc.
- Brown, William F. and Holtzman, Way H. 1967. “Manual of Survey of High School

- Students in India**", The Journal of Educational Research. 60 (April, 1967), 359-362.
- Bryant, Peter. 1972. **Perception and Understanding in Young Children : an Experimental Approach**. London : Methuer.
- Carroll, John B. 1971. **A Model of School Learning : In Learning Theory and Practice**, New York : Thomas Y. Crowell Co., Inc.
- Chapin, Theodore J. 1989. **"The Relationship of Trait Anxiety and Academic Performance to Achievement Anxiety: Students at Risk"**, The Journal of College Student Development. 30 (May, 1989), 229-236.
- Coleman, James C. 1966. **Abnormal Psychology and Modern Life**. 2nd ed. Illinois : Scott, Foresman and Company.
- Cronbach, Lee. J. 1990. **Essentials of Psychological Testing**. 5 th ed. New York : Harper Collins Publishers.
- Cruze, Wendel W. 1972. **Educational Psychology**. New York : The Royal Press Company.
- English, Horance B. and English, Ava Champney. 1958. **A Comprehensive Dictionary of Psychological and Psychoanalytical Terms**. London : Longman, Green and Co.
- Farrell-Moskwa, Claire. 1992. **"The Relationship between Learning Style and Academic Achievement."**, A Multidisciplinary Journal. 4 (August, 1992), 37.
- Feldman, Robert S. 1989. **Adjustment : Applying Psychology in a Complex World**. New York : McGraw-Hill Book Co., Inc.
- Gagne, Robert Mills. 1985. **The Conditions of Learning and Theory of Instruction**. New York : CBS College Publishing.
- Good, Carter V. 1973. **Dictionary of Education**. 3rd ed. New York : McGraw-Hill Book Co., Inc.
- Guilford, Joy Pavi. 1959. **Personality**. New York : McGraw-Hill Book Co., Inc.
- Jakobovitz, Leon A. 1971. **Foreign Language Learning : A Psycholinguistic Analysis of the Issues**. 2nd ed., Rowley Mass : Newbury House Publishers.
- Keeling, B. and Seple, A.C. 1974. **"The Relationship Between Types of Anxiety and Under-Achievement in Mathematics"**, The Journal of Educational Research. 68 (September, 1974), 15-18.
- Khan, Sar Biland. 1969. **"Affective Correlates of Academic Achievement"**, Journal of Educational Psychology. 60 (April, 1969), 216-221.
- , 1967. **"The Contribution of Attitudinal Factors to the Prediction of Academic Achievement School"**, Dissertation Abstracts International. 27 (February, 1967), 2373.
- Klausmeir, H.J. 1961. **Learning and Human Abilities : Educational Psychology**. New York : Harper & Brothers.
- Maddox, Henry. 1963. **How to Study**. London : Cox & Wyman.

- Niebuhr, Kitty. 1995. **“The Effect of Motivation on the Relationship of School Climate, Family Environment, and Student Characteristics to Academic Achievement.”**, The Annual Meeting of the Mid-South Educational Research, 143 (November, 1995), 22.
- Rai, P.W. 1980. **“Achievement Motive in Low and Hight Achievement a Comparative Study”**, India Education Review. 15 (July, 1980), 117-122.
- Rogers, Brenda H.; Pratt, Linda K. 1989. **“The Relationship of Freshman's Intentions, Motivations, Academic Aptitude, and College Performance to Persistence in College.”**, The Annual Forum of the Association for Institutional Research. 29 (April, 1989), 21.
- Warkentin, Robert W. and Others. 1994. **“The Relationship between College Students' Study Activities, Content Knowledge Structure, Academic Self-Efficacy and Classroom Achievement.”**, The Annual Meeting of the American Educational Research Association, 150 (April, 1994), 20.
- Weiss, Laura H.; Schwarz, J. Conrad. 1996. **“The Relationship between Parenting Types and Older Adolescents' Personality, Academic Achievement, Adjustment, and Substance Use.”**, Child Development. 67 (October, 1996), 2101.
- Whitla, Dean K. 1969. **Research in College Admissions : in Ralph W. Tyler. Educational Evaluation New Rol.** New Mean : National Society for the Study of Education.